

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 212/2014-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátom doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vedené pod sp. zn. Rvp 23819/2013 – sp. zn. Rvp 23855/2013 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zároveň namietaného porušenia čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom Krajského súdu v Trnave a jeho uzneseniami sp. zn. 6 CoE 207/2013 z 18. júla 2013, sp. zn. 6 CoE 292/2013 z 26. septembra 2013, sp. zn. 24 CoE 210/2013 z 30. júla 2013, sp. zn. 23 CoE 243/2013 z 30. septembra 2013, sp. zn. 10 CoE 95/2013 z 25. júla 2013, sp. zn. 23 CoE 268/2013 z 30. septembra 2013, sp. zn. 6 CoE 50/2013 z 27. augusta 2013, sp. zn. 10 CoE 263/2013 z 31. júla 2013, sp. zn. 10 CoE 99/2013 z 18. septembra 2013, sp. zn. 24 CoE 253/2012 zo 7. augusta 2013, sp. zn. 3 CoE 103/2013 z 24. septembra 2013, sp. zn. 23 CoE 277/2013 z 30. septembra 2013, sp. zn. 3 CoE 129/2013 z 24. septembra 2013, sp. zn. 11 CoE 48/2013 z 23. júla 2013, sp. zn. 6 CoE 278/2013 z 26. septembra 2013, sp. zn. 3 CoE 79/2013 z 24. septembra 2013, sp. zn. 3 CoE 141/2013 z 24. septembra 2013, sp. zn. 9 CoE 249/2012 z 30. júla 2013, sp. zn. 3 CoE 95/2013 z 24. septembra 2013, sp. zn. 9 CoE 255/2012 z 30. septembra 2013, sp. zn. 6 CoE 225/2013 z 27. augusta 2013,

sp. zn. 5 CoE 251/2012 z 27. augusta 2013, sp. zn. 5 CoE 250/2012 z 27. augusta 2013, sp. zn. 21 CoE 296/2012 z 26. augusta 2013, sp. zn. 3 CoE 102/2013 z 9. septembra 2013, sp. zn. 10 CoE 280/2013 z 30. septembra 2013, sp. zn. 6 CoE 123/2013 z 27. augusta 2013, sp. zn. 24 CoE 341/2012 z 11. septembra 2013, sp. zn. 3 CoE 45/2013 z 9. septembra 2013, sp. zn. 21 CoE 210/2012 z 28. júna 2013, sp. zn. 24 CoE 319/2013 zo 17. septembra 2013, sp. zn. 24 CoE 298/2012 z 18. septembra 2013, sp. zn. 10 CoE 262/2013 z 27. júna 2013, sp. zn. 10 CoE 261/2013 z 27. júna 2013, sp. zn. 23 CoE 223/2013 z 30. septembra 2013, sp. zn. 3 CoE 100/2013 z 24. septembra 2013 a sp. zn. 3 CoE 99/2013 z 9. septembra 2013 v spojení s uzneseniami Okresného súdu Galanta sp. zn. 13 Er 977/2007 z 20. februára 2013, sp. zn. 13 Er 3/2009 z 28. januára 2013, sp. zn. 23 Er 950/2007 z 13. decembra 2012, sp. zn. 13 Er 177/2008 z 15. januára 2013, sp. zn. 23 Er 172/2007 z 23. marca 2012, sp. zn. 25 Er 776/2008 z 29. októbra 2012, sp. zn. 24 Er 672/2009 z 19. marca 2012, sp. zn. 16 Er 683/2005 z 11. júna 2012, sp. zn. 23 Er 877/2009 z 27. marca 2012, sp. zn. 23 Er 1022/2009 z 29. marca 2012, sp. zn. 8 Er 313/2004 z 28. marca 2012, sp. zn. 16 Er 1280/2007 z 29. októbra 2012, sp. zn. 16 Er 876/2007 zo 17. júla 2012, sp. zn. 23 Er 605/2009 z 23. marca 2012, sp. zn. 16 Er 785/2007 zo 7. januára 2013, sp. zn. 5 Er 594/2003 z 21. júna 2012, sp. zn. 13 Er 344/2009 zo 16. novembra 2012, sp. zn. 8 Er 541/2009 z 23. apríla 2012, sp. zn. 15 Er 322/2009 z 3. augusta 2012, sp. zn. 24 Er 846/2008 zo 14. decembra 2011, sp. zn. 16 Er 737/2008 zo 7. decembra 2012, sp. zn. 8 Er 606/2009 z 24. apríla 2012, sp. zn. 26 Er 214/2009 z 2. júla 2012, sp. zn. 20 Er 648/2008 z 2. decembra 2011, sp. zn. 16 Er 455/2005 z 11. júna 2012, sp. zn. 23 Er 800/2009 z 27. marca 2012, sp. zn. 13 Er 3/2010 z 23. novembra 2012, sp. zn. 7 Er 424/2005 z 29. novembra 2011, sp. zn. 23 Er 716/2009 z 27. marca 2012, sp. zn. 8 Er 767/2005 z 11. januára 2012, sp. zn. 5 Er 211/2003 z 21. júna 2012, sp. zn. 8 Er 1050/2009 z 24. apríla 2012, sp. zn. 8 Er 843/2008 zo 17. mája 2012, sp. zn. 8 Er 443/2008 zo 16. mája 2012, sp. zn. 7 Er 709/2004 zo 14. novembra 2012, sp. zn. 13 Er 253/2005 z 18. decembra 2012 a sp. zn. 13 Er 685/2006 z 5. októbra 2012 a takto

rozhodol:

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 23819/2013 – sp. zn. Rvp 23855/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 23819/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 23. decembra 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a zákazu diskriminácie zaručeného čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru a zároveň aj porušenie práva na účinný prostriedok nápravy a spravodlivý proces podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) a jeho uzneseniami sp. zn. 6 CoE 207/2013 z 18. júla 2013, sp. zn. 6 CoE 292/2013 z 26. septembra 2013, sp. zn. 24 CoE 210/2013 z 30. júla 2013, sp. zn. 23 CoE 243/2013 z 30. septembra 2013, sp. zn. 10 CoE 95/2013 z 25. júla 2013, sp. zn. 23 CoE 268/2013 z 30. septembra 2013, sp. zn. 6 CoE 50/2013 z 27. augusta 2013, sp. zn. 10 CoE 263/2013 z 31. júla 2013, sp. zn. 10 CoE 99/2013 z 18. septembra 2013, sp. zn. 24 CoE 253/2012 zo 7. augusta 2013, sp. zn. 3 CoE 103/2013 z 24. septembra 2013, sp. zn. 23 CoE 277/2013 z 30. septembra 2013, sp. zn. 3 CoE 129/2013 z 24. septembra 2013, sp. zn. 11 CoE 48/2013 z 23. júla 2013, sp. zn. 6 CoE 278/2013 z 26. septembra 2013, sp. zn. 3 CoE 79/2013 z 24. septembra 2013, sp. zn. 3 CoE 141/2013 z 24. septembra 2013, sp. zn. 9 CoE 249/2012 z 30. júla 2013, sp. zn. 3 CoE 95/2013 z 24. septembra 2013,

sp. zn. 9 CoE 255/2012 z 30. septembra 2013, sp. zn. 6 CoE 225/2013 z 27. augusta 2013, sp. zn. 5 CoE 251/2012 z 27. augusta 2013, sp. zn. 5 CoE 250/2012 z 27. augusta 2013, sp. zn. 21 CoE 296/2012 z 26. augusta 2013, sp. zn. 3 CoE 102/2013 z 9. septembra 2013, sp. zn. 10 CoE 280/2013 z 30. septembra 2013, sp. zn. 6 CoE 123/2013 z 27. augusta 2013, sp. zn. 24 CoE 341/2012 z 11. septembra 2013, sp. zn. 3 CoE 45/2013 z 9. septembra 2013, sp. zn. 21 CoE 210/2012 z 28. júna 2013, sp. zn. 24 CoE 319/2013 zo 17. septembra 2013, sp. zn. 24 CoE 298/2012 z 18. septembra 2013, sp. zn. 10 CoE 262/2013 z 27. júna 2013, sp. zn. 10 CoE 261/2013 z 27. júna 2013, sp. zn. 23 CoE 223/2013 z 30. septembra 2013, sp. zn. 3 CoE 100/2013 z 24. septembra 2013 a sp. zn. 3 CoE 99/2013 z 9. septembra 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia krajského súdu“) v spojení s uzneseniami Okresného súdu Galanta (ďalej aj „okresný súd“) sp. zn. 13 Er 977/2007 z 20. februára 2013, sp. zn. 13 Er 3/2009 z 28. januára 2013, sp. zn. 23 Er 950/2007 z 13. decembra 2012, sp. zn. 13 Er 177/2008 z 15. januára 2013, sp. zn. 23 Er 172/2007 z 23. marca 2012, sp. zn. 25 Er 776/2008 z 29. októbra 2012, sp. zn. 24 Er 672/2009 z 19. marca 2012, sp. zn. 16 Er 683/2005 z 11. júna 2012, sp. zn. 23 Er 877/2009 z 27. marca 2012, sp. zn. 23 Er 1022/2009 z 29. marca 2012, sp. zn. 8 Er 313/2004 z 28. marca 2012, sp. zn. 16 Er 1280/2007 z 29. októbra 2012, sp. zn. 16 Er 876/2007 zo 17. júla 2012, sp. zn. 23 Er 605/2009 z 23. marca 2012, sp. zn. 16 Er 785/2007 zo 7. januára 2013, sp. zn. 5 Er 594/2003 z 21. júna 2012, sp. zn. 13 Er 344/2009 zo 16. novembra 2012, sp. zn. 8 Er 541/2009 z 23. apríla 2012, sp. zn. 15 Er 322/2009 z 3. augusta 2012, sp. zn. 24 Er 846/2008 zo 14. decembra 2011, sp. zn. 16 Er 737/2008 zo 7. decembra 2012, sp. zn. 8 Er 606/2009 z 24. apríla 2012, sp. zn. 26 Er 214/2009 z 2. júla 2012, sp. zn. 20 Er 648/2008 z 2. decembra 2011, sp. zn. 16 Er 455/2005 z 11. júna 2012, sp. zn. 23 Er 800/2009 z 27. marca 2012, sp. zn. 13 Er 3/2010 z 23. novembra 2012, sp. zn. 7 Er 424/2005 z 29. novembra 2011, sp. zn. 23 Er 716/2009 z 27. marca 2012, sp. zn. 8 Er 767/2005 z 11. januára 2012, sp. zn. 5 Er 211/2003 z 21. júna 2012, sp. zn. 8 Er 1050/2009 z 24. apríla 2012, sp. zn. 8 Er 843/2008 zo 17. mája 2012, sp. zn. 8 Er 443/2008 zo 16. mája 2012, sp. zn. 7 Er 709/2004 zo 14. novembra 2012, sp. zn. 13 Er 253/2005 z 18. decembra 2012 a sp. zn. 13 Er 685/2006 z 5. októbra 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia okresného súdu“).

2. Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka poskytla na základe zmlúv úvere uzavretých s dlžníkmi úvery, ktoré boli títo povinní vrátiť podľa podmienok dojednaných v úverových zmluvách. Po zročnosti pohľadávok a v nadväznosti na rozhodcovské doložky v úverových zmluvách boli sťažovateľkou začaté rozhodcovské konania pred ňou zvoleným rozhodcovským súdom – spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a. s., Bratislava, ktorého rozsudky mali byť relevantnými exekučnými titulmi v exekučných konaniach vedených pred všeobecnými súdmi, resp. exekučným titulom bola na podklade zmluvných dojednaní v úverových zmluvách notárska zápisnica. V exekučných konaniach vedených na podklade už uvedených exekučných titulov okresný súd rozhodol svojimi rozhodnutiami (bod 1) tak, že exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. g) v spojení s § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov vyhlásil za neprípustnú a následne zastavil, resp. zastavil podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku s poukazom buď na § 574 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) alebo s poukazom predovšetkým na § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o rozhodcovskom konaní“), teda z dôvodu nespôsobilosti exekučného titulu, ktorým bol rozsudok rozhodcovského súdu alebo notárska zápisnica, na podklade ktorých by bolo možné viesť exekúciu proti povinnému. Napadnuté rozhodnutia okresného súdu boli druhostupňovým krajským súdom v odvolacom konaní potvrdené ako vecne správne.

3. Argumentáciu sťažovateľky v podaných sťažnostiach možno zhrnúť do niekoľkých rovín. V prvej rovine sťažovateľka atakuje samotnú právomoc okresného súdu ako súdu exekučného v exekučnom konaní preskúmať exekučný titul, ktorým bola notárska zápisnica alebo rozsudok rozhodcovského súdu. V ďalšom sťažovateľka poukazuje na závažné procesné pochybenia v postupe všeobecných súdov v rozpore s § 57 ods. 5 Exekučného poriadku alebo v rozpore s § 214 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). Taktiež namieta nezačatie konania o prejudiciálnej otázke pred Súdnym dvorom Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“). V ostatnom sťažovateľka poukázala na to, že „Všeobecné súdy postupovali

v priamom rozpore so záväznou interpretáciou práva EÚ obsiahnutou v rozsudku Súdneho dvora EÚ z 21. 2. 2013 sp. zn. C-472/11 *Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai, Viktória Csipai* a porušili tak požiadavky na účinnú súdnu ochranu práv, ktoré sťažovateľovi priznáva právo EÚ, tak ako je garantovaná článkom 47 Charty základných práv Európskej únie“, a to v dôsledku toho, že „(a) vôbec neinformovali sťažovateľa o ex offio konštatácii nekalej povahy zmluvnej podmienky, (b) vôbec nevyzvali sťažovateľa, aby sa kontradiktórne vyjadril k nekalej povahe zmluvnej podmienky, (c) vôbec neumožnili sťažovateľovi vyjadriť sa s účelom ovplyvniť súdne rozhodnutie, (d) vôbec neumožnili sťažovateľovi vykonať jeho majetkové právo dopytom na povinného o jeho úmysle uplatňovať neprijateľnosť zmluvnej podmienky“. Podľa názoru sťažovateľky zásada kontradiktórnosti vo všeobecnosti zaväzuje vnútroštátny súd, ktorý konštatoval v rámci preskúmania ex offio nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať účastníkov konania v spore a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili spôsobom, ktorý na tento účel ustanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy. Na podporu svojej argumentácie poukázala aj na vybrané rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky a Súdneho dvora Nemeckej spolkovej republiky.

4. V nadväznosti na svoju argumentáciu sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej v záhlaví tohto rozhodnutia označených práv postupom a napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu, ktoré ďalej zruší a predmetné veci vráti na ďalšie konanie, prizná jej primerané finančné zadosťučinenie a úhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti

o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A

K spoločnému prerokovaniu vecí

7. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

8. S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 23819/2013 – sp. zn. Rvp 23855/2013, z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky, okresného súdu a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný

súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.B

K namietanému porušeniu označených základných práv a slobôd napadnutými rozhodnutiami okresného súdu

9. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

10. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutia okresného súdu, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti týmto bolo možné podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok (čo sťažovateľka aj využila), a preto ňou podané sťažnosti v tejto ich časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.C

K namietanému porušeniu označených základných práv a slobôd napadnutými rozhodnutiami krajského súdu

11. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

12. Ústavný súd po preskúmaní predmetu týchto sťažností a v kontexte aj svojich zistení dospel k záveru, že použitá argumentácia sťažovateľky v podaných sťažnostiach je totožná s jej právnou argumentáciou, ktorú použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd už zaoberal v uplynulom období a v ktorých atakovala právne závery všeobecných súdov vo vzťahu k právnemu posudzovaniu notárskych zápisníc ako exekučných titulov koncipovaných na podklade neprijateľných podmienok v úverových zmluvách, ako aj rozhodcovských doložiek ako nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách vrátane posúdenia zmlúv o úvere koncipovaných formulárovou formou ako spotrebiteľských zmlúv v nadväznosti na podmienky v nich uvedené. Vzhľadom na totožnosť tak v osobe sťažovateľky, ako aj totožnosť v použitej právnej argumentácii a skutkových okolnostiach, ktoré boli podstatné pre ustálenie záverov všeobecných súdov aj v prípadoch predošlých, dospel ústavný súd k záveru, že vzhľadom na to, že sťažovateľke sú známe dôvody odmietnutia sťažností v obdobných prípadoch a ustálený právny názor ústavného súdu na danú právnu problematiku v závislosti od predmetu napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a ňou použitej argumentácie bez relevantných zmien, nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia, ako to je aj v prípade týchto sťažností. Vzhľadom na uvedené sa preto ústavný súd plne stotožňuje s odôvodnením svojich

predchádzajúcich rozhodnutí (napr. sp. zn. I. ÚS 379/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 381/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 220/2011 z 9. júna 2011, sp. zn. I. ÚS 410/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. II. ÚS 337/2012 z 13. septembra 2012, sp. zn. III. ÚS 488/2012 z 2. októbra 2012...), ktoré skončili odmietnutím podobných a opakujúcich sa sťažností sťažovateľky z dôvodov tam uvedených. Ústavný súd v takýchto a obdobných prípadoch nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory, a preto v podrobnostiach odkazuje na svoje už citované svoje rozhodnutia. Reagujúc na sťažovateľkou predostretú doplnenú argumentáciu o „... *dôležitú právnu argumentáciu vyplývajúcu z uznesenia Krajského súdu v Bratislave 18 CoE 641/2011 zo dňa 30. 11. 2012*“ ústavný súd považuje za potrebné (k existencii obsahovo odlišnej judikatúry všeobecných súdov) doplniť, že nie je jeho úlohou zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 152/2011).

13. K námietkam sťažovateľky týkajúcim sa rozhodovacej činnosti všeobecných súdov v rozpore s § 57 ods. 5 Exekučného poriadku, ako aj vzťahujúcim sa na prejudiciálne konanie ústavný súd konštatuje, že sa plne stotožňuje s odôvodnením svojich predchádzajúcich rozhodnutí (napr. sp. zn. I. ÚS 3/2013 zo 16. januára 2013, sp. zn. I. ÚS 110/2013 z 20. februára 2013, I. ÚS 157/2013 z 13. marca 2013, I. ÚS 146/2013 z 13. marca 2013, sp. zn. II. ÚS 344/2013 z 19. júna 2013, sp. zn. II. ÚS 365/2013 z 26. júna 2013...), ktoré skončili odmietnutím rovnakých sťažností sťažovateľky z dôvodov tam uvedených. Ústavný súd v takýchto prípadoch nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory vyslovené v predošlých rozhodnutiach, na ktoré preto v podrobnostiach odkazuje, a konštatuje, že svoje už vyslovené právne názory k nastoleným otázkam považuje z ústavného hľadiska za ústavne konformné a právne akceptovateľné, v dôsledku čoho hodnotí sťažovateľkou predostretú argumentáciu za neopodstatnenú. Navyše, ústavný súd upriamuje pozornosť sťažovateľky aj na rozhodnutia Súdneho dvora sp. zn. C-76/10 zo 16. novembra 2010 vydané vo veci iniciovanej sťažovateľkou, ako aj na ďalšiu početnú judikatúru Súdneho dvora (napr. C-240/98 až C-244/98, C-473/00, C-168/05, C-243/08, C-40/08, C-227/08 a C-76/10) dotýkajúcu sa problematiky spotrebiteľského práva, ktoré podporujú právne závery ústavným súdom predostreté v jeho predošlých rozhodnutiach a ktoré sú aj sťažovateľke notoricky známe. V ostatnom poukazuje na najnovší rozsudok

Súdneho dvora z 27. februára 2014 vo veci C-470/12, bod 41 (v rámci sporu, ktorého účastníkom je sťažovateľka, pozn.), v ktorom Súdny dvor výslovne deklaroval, že „možnosť súdu skúmať nekalú povahu podmienky aj bez návrhu predstavuje vhodný prostriedok na dosiahnutie výsledku stanoveného v článku 6 smernice Rady 93/13/EHS, teda zabránenie tomu, aby bol jednotlivý spotrebiteľ viazaný nekalou podmienkou, a zároveň na dosiahnutie cieľa stanoveného v článku 7 tejto smernice, pretože takéto preskúmanie môže mať odradzujúci účinok smerujúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov (rozsudky z 21. novembra 2002, Cofidis, C-473/00, Zb. s. I-10875, bod 32, a Mostaza Claro, C-168/05, Zb. s. I-10421, bod 25)“.

14. V spojitosti s argumentáciou sťažovateľky týkajúcou sa postupu všeobecných súdov podľa § 57 ods. 1 písm. g) v spojení s § 57 ods. 5 Exekučného poriadku, právna úprava ktorých bola účinná v čase od 9. augusta 2012 do 31. decembra 2012, ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov v predmetných sťažnostiach vedených pod sp. zn. Rvp 23819/2013 – sp. zn. Rvp 23820/2013, sp. zn. Rvp 23822/2013 – sp. zn. Rvp 23823/2013, sp. zn. Rvp 23825/2013 – sp. zn. Rvp 23829/2013, sp. zn. Rvp 23831/2013 – sp. zn. Rvp 23834/2013, sp. zn. Rvp 23836/2013 – sp. zn. Rvp 23841/2013, sp. zn. Rvp 23843/2013, sp. zn. Rvp 23845/2013 – sp. zn. Rvp 23846/2013 a sp. zn. Rvp 23849/2013 – sp. zn. Rvp 23855/2013 boli vydané mimo rámca účinnosti spomenutej právnej úpravy. Je preto zarážajúce, prečo sťažovateľka v týchto podaných sťažnostiach vytýka postupu všeobecných súdov nerešpektovanie v tom čase neúčinnnej, resp. neplatnej alebo neexistujúcej právnej úpravy. V súčasnom období platná právna úprava formulovaná v § 58 ods. 2 Exekučného poriadku, ktorá bola zavedená zákonom č. 335/2012 Z. z. a je účinná od 1. januára 2013, počíta s možnosťou nariadenia pojednávania pred rozhodnutím exekučného súdu o zastavení vedeného exekučného konania podľa § 57 ods. 1 písm. a) až j) len ako s fakultatívnou možnosťou, a to len v prípade, že je to nevyhnutné pre objasnenie veci.

15. V prípade sťažnosti vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 23821/2013 týkajúcej sa uznesenia krajského súdu sp. zn. 24 CoE 210/2013 z 30. júla 2013 v spojení

s uznesením okresného súdu sp. zn. 23 Er 950/2007 z 13. decembra 2012, sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 23824/2013 týkajúcej sa uznesenia krajského súdu sp. zn. 23 CoE 268/2013 z 30. septembra 2013 v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 25 Er 776/2008 z 29. októbra 2012, sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 23830/2013 týkajúcej sa uznesenia krajského súdu sp. zn. 23 CoE 277/2013 z 30. septembra 2013 v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 16 Er 1280/2007 z 29. októbra 2012, sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 23835/2013 týkajúcej sa uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 CoE 141/2013 z 24. septembra 2013 v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 13 Er 344/2009 zo 16. novembra 2012, sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 23839/2013 týkajúcej sa sp. zn. 6 CoE 225/2013 z 27. augusta 2013 v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 16 Er 737/2008 zo 7. decembra 2012 a sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 23848/2013 týkajúcej sa uznesenia krajského súdu sp. zn. 6 CoE 123/2013 z 27. augusta 2013 v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 13 Er 3/2010 z 23. novembra 2012 spočíval dôvod zastavenia exekučného konania na ustanovení § 57 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení predovšetkým s § 45 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní, vychádzajúc z § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, ktorý tento okresným súdom zvolený spôsob zastavenia exekučného konania nebol viazaný na § 57 ods. 5 Exekučného poriadku, a to aj za účinnosti už spomenutej právnej úpravy (bod 14). K obdobnému záveru dospel ústavný súd aj v prípade sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 23842/2013 týkajúcej sa uznesenia krajského súdu sp. zn. 23 CoE 223/2013 z 30. septembra 2013 v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 7 Er 709/2004 zo 14. novembra 2012, sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 23844/2013 týkajúcej sa uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 CoE 100/2013 z 24. septembra 2013 v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 13 Er 253/2005 z 18. decembra 2012 a sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 23847/2013 týkajúcej sa uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 CoE 99/2013 z 9. septembra 2013 v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 13 Er 685/2006 z 5. októbra 2012 z dôvodu zastavenia exekučného konania podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 574 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V prípade týchto sťažností ústavný súd zisťuje, že argumentácia sťažovateľky je postavená na neexistujúcich právnych skutočnostiach, v dôsledku čoho konštatuje jej zjavnú neopodstatnenosť so skutkovým stavom jednotlivých exekučných vecí, predovšetkým spôsobu zastavenia exekučného konania.

16. K námietke sťažovateľky k postupu krajského súdu v odvolacom konaní (sťažovateľkou namietané porušenie § 214 ods. 1 OSP) konštatuje, že podľa svojej konštantnej judikatúry súčasťou práva na spravodlivý proces nie je to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný vrátane konania o odvolaní. Jedným z postulátov subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti je to, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru, a preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci. Procesný postoj účastníka konania nemôže zásadne bez ďalšieho implikovať mechanickú povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich vrátane posúdenia tej skutočnosti, či a ako sú splnené/nesplnené podmienky na postup všeobecného súdu v odvolacom konaní (v súvislosti so sťažovateľkou nastolenou potrebou dokazovania v odvolacom konaní alebo stotožnenia sa odvolacieho súdu s jej pocitom diskriminovaného účastníka exekučného konania a pod.). Posúdenie tejto otázky patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu ako súdu druhostupňového, a nie do právomoci ústavného súdu.

17. K argumentácii sťažovateľky o porušení práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces zaručeného čl. 47 charty a z neho vyplývajúcej zásady kontradiktórnosti konania tým, že konajúce súdy pred rozhodnutím o posúdení zmluvnej podmienky/podmienok vyplývajúcich z úverových zmlúv ako nekalých nedali účastníkom konania príležitosť vyjadriť sa k týmto dôvodom, tak ako to sťažovateľka odvodzuje z rozsudku Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Cipani a spol. sp. zn. C-472/11 z 21. februára 2013, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľka využila proti napadnutým rozhodnutiam okresného súdu odvolanie ako riadny opravný prostriedok, v ktorom brojila proti postupu tohto súdu v exekučnom konaní. Sťažovateľkou uplatnenými argumentmi sa krajský súd vo svojich napadnutých rozhodnutiach náležite zaoberal a vyložil svoje závery, pre ktoré vzhliadol postup a napadnuté rozhodnutia okresného súdu ako vecne správne. Pre ústavnú udržateľnosť postupu a rozhodnutí všeobecných súdov

z hľadiska jej materiálnej stránky postačuje, aby bola zásada kontradiktórnosti dodržaná v konaní ako celku. Presadzovanie názoru, že na každom jednom stupni súdnictva musí byť uvedená zásada dodržaná bez výnimky, by podľa názoru ústavného súdu odvolaciemu súdu v zásade prisúdilo len funkciu akéhosi kasačného orgánu bez reálnej možnosti konvalidovať prípadné procesné nedostatky vlastným postupom. Na základe uvedeného preto ústavný súd dospel k záveru, že postupom krajského súdu a jeho napadnutými rozhodnutiami bol v danej veci princíp kontradiktórnosti súdneho konania, ktorý je obsahom práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty, dodržaný, čím k porušeniu označených práv dôjsť nemohlo.

18. V kontexte uvedeného ústavný súd odmietol sťažovateľkou podané sťažnosti týkajúce sa postupu a rozhodnutí krajského súdu v tejto ich časti z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti a nedostatku právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Keďže boli sťažnosti odmietnuté, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených nerozhodoval.

19. V závere svojej argumentácie ústavný súd dodáva, že nemohol prehliadnúť predovšetkým „hmotnoprávne“ aspekty tvoriace nosné dôvody podaných súdnych žalôb v konaní pred všeobecnými (exekučnými) súdmi v kontexte s už právoplatnými rozhodnutiami súdov (všeobecných i ústavného), ktoré sa týkali množstva podobných prípadov súvisiacich s tým istým účastníkom, a to spoločnosťou POHOTOVOSŤ, s. r. o. Tieto sú pre všetkých zainteresovaných už notoriou, preto nie je potrebná ich konkretizácia. Vzhľadom na tieto skutočnosti vyvstáva aj otázka, aký význam a efektivitu má pre sťažovateľku tento postup, keďže aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nie je nevyhnutné ako predpoklad možnosti obrátiť sa na tento medzinárodný súdny orgán vyčerpať právny prostriedok nápravy na národnej úrovni, pokiaľ sa javí z materiálneho hľadiska v obdobných prípadoch ako neefektívny.

20. V kontexte s už uvedeným ústavný súd už iba dodáva, že právny zástupca sťažovateľky aj takýmto spôsobom zahľucuje ústavný súd podaniami, o ktorých je/musí si byť už dopredu vedomý, že nebudú v konaní pred ústavným súdom vzhľadom buď

na rovnaký spôsob ich vybavenia v predošlom období, alebo na dôvod namietania neexistujúcich porušení základných práv a slobôd úspešné, a ktorých spracovanie z hľadiska časového a kapacitného bráni ústavnému súdu venovať sa tým veciam, ktoré si zasluhujú pozornosť, dokonca i jeho zásah. Takýto postup advokátskej kancelárie ústavný súd vníma len ako snahu o získanie materiálnych prostriedkov (odmeny) bez ohľadu na to, či taký postup zákon umožňuje, a je to porušením buď zákonných, alebo etických povinností advokáta.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2014